

RESNIČNO ŽIVLJENJE, RESNIČNI OBČUTKI, RESNIČNE BESEDE Raznolikost govori

OSNOVNO IZOBRAŽEVANJE

5-15 UDELEŽENCEV

30-45 MINUT

UDELEŽENCI OSNOVNEGA IZOBRAŽEVANJA

migranti,
možne vse starosti in vse ravni jezika

INEFORMALNO OKOLJE

Neformalni del jezikovnega tečaja
formalnega izobraževanja

CILJI:

- učenje jezika (preko poudarjanja besed in intonacije do razumevanja pomena)
- čustvena povezanost - govorjenje istega jezika (spoznavanje, razvijanje sočutja, solidarnosti)
- poznavanje resničnih življenjskih situacij s praktično rešitvijo
- polnomočenje udeležencev s spoštovanjem in cenjenjem tistega, kar jih dela drugačne

NAMEN

Kreativnost &
izražanje

LOKACIJA

- Učilnica: stoli postavljeni v polkrožni liniji
- Zunaj šole: na mestih, omenjenih v zgodbi

ZGODBA

Jezik ne sme biti ovira za
prijateljstvo

MATERIAL

Za delo v učilnici:

Ozadje PPT s fotografijami, ki se
premikajo z zgodbo (klikne druga
oseba, ne učitelj):

potovalka, tiri, prazna klop na
železniški postaji, les, ...

RESNIČNO ŽIVLJENJE, RESNIČNI OBČUTKI, RESNIČNE BESEDE Raznolikost govori

DESCRIPTION

Učilnica:

1. Udeleženci sedijo v polkrožni vrsti, učitelj stoji pred njimi in začne z zgodbo. Skupaj z zgodbo se v ozadju vrti PPT s podobami, povezanimi z zgodbo, kar ustvarja čustveno vzdušje. Poleg tega:
2. Učitelj, ki pripoveduje zgodbo, mora biti pozoren na barvo svojega glasu, ko mora kaj povedati glasno ali tiho. In kaj drugega storiti, da se pozornost udeležencev povrne, če zbledi – pokažite udeleženca, med pogovorom vzpostavite več stika z očmi ali se zdi, kot da udeležencem postavlja vprašanje, čeprav temu ni tako.
3. Učenje slovenščine: udeleženci so razdeljeni v skupine (največ 3 udeleženci) in povedo, kako so razumeli zgodbo – uporabijo čim več slovenskih besed.
4. Skupaj z učiteljem se pogovarjajo o manj znanih besedah.
5. Spoznavanje/ povezovanje udeležencev skrupine : 2 udeleženca - eden govori, kako je razumel zgodbo in zgodbo primerja s svojo izkušnjo, drugi posluša. Poskušajo uporabljati čim več slovenskih besed.
6. Potem vloge zamenjajo.

Zunaj- mesta, ki jih omenja zgodba:

1. Zgodbo bi lahko povedali po delih – prvi del o prihodu, tako da bi zgodbo lahko povedali na primer na železniški postaji. To je priložnost, da naredimo prvi del še bolj čustven - podrobneje opišemo, kako se junak zgodbe počuti, razmišlja ...
2. Zgodba, postavljena na resnične kraje, je bolj ganljiva in nepozabna.
3. Po prvem delu učitelj vpraša udeleženca, kako so razumeli zgodbo, kaj je podobno njihovi izkušnji in kaj je drugačno. Spet ... čim več slovenskih besed.

RESNIČNO ŽIVLJENJE, RESNIČNI OBČUTKI, RESNIČNE BESEDE Raznolikost govori

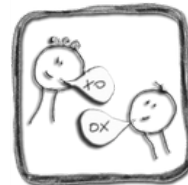
NASVETI ZA UČITELJA

- Kombinacija slišane, občutenega (vohanega, otipanega) in vidnega lahko prispeva k cilju, ki ga želimo doseči.
- Vadite, kako pripovedovati zgodbo (pomembnost kretenj in obrazne mimike, pazite, da vključite občinstvo – pritegnite njihovo pozornost, če opazite, da jim je dolgčas). Ko ste v učilnici, morate zagotoviti podrobnosti, ki udeležencem pomagajo, da si predstavljajo dogajanje in občutijo stvari.

ALTERNATIVNE IZVEDBE / MOŽNE PRILAGODITVE

Zgodbo bi lahko uporabili tudi za krepitev Pripadnosti

in na nek način tudi za usvajanje jezika.

VAŠI KOMENTARJI & DODATKI

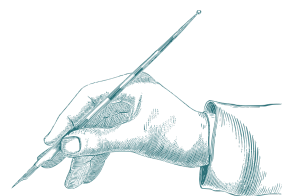

Jezik ne sme biti ovira za prijateljstvo

Slovenija

Katarina Bertoncelj

Namen

Kreativnost
& izražanje

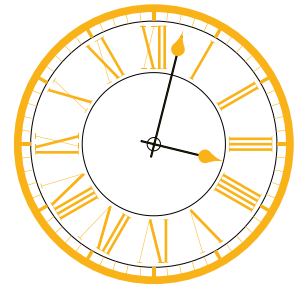

Identiteta &
spoznanje

Pot z vlakom je bila dolga. Srce mi je razbijalo kot noro, ko sem prestopil državno mejo. Mislim, da sem se šele takrat dobro zavedal, da se resnično podajam v neznano in da nisem na počitnicah iz katerih se bom v tednu dni vrnil domov.

Na postaji na kateri sem izstopil, sem čakal na bratranca. In mislim, da me je prav to, da je zamujal debelo uro, še bolj spomnilo na to, da je domača vas daleč in ta postaja nekaj najbolj tujega kar sem kdaj doživel. In kljub svojim 25 letom, sem se prvič v življenju počutil popolnoma sam. Prav na tej postaji.

Ljudje so govorili jezik, ki ga nisem razumel. Pijače v bližnjem lokalu si nisem upal privoščiti iz več razlogov.

Prvi je bil jezik, drugi tuja denarna valuta, ki je nisem imel, s svojim denarjem pa plačilo sigurno ne bi bilo mogoče. In tretje...najbolj pomembno. Nisem želel tvegati, da bi se z bratrancem zgrešila. Telefona nisem imel, niti njegove telefonske številke. Razočarano sem se sesedel na klopcu, utrujen, žejen, lačen in če me ne bi bilo sram, bi priznal, da bi tisti trenutek dal vse za mami objem.

Ko je bratranec končno prispel, se je hitel opravičevati za zamudo zaradi podaljšanega dela v službi, se mi je od srca odvalil kamen. Verjetno je bratranec to opazil saj je sočutno prijel moje rame in rekel:

» Navadil se boš. Boš videl. Vse bo v redu.«

Nisem mu verjel.

Življenju v novem okolju sem se s težavo privajal. Vedno bolj mi je postajalo jasno, kako samoumevna so se mi zdela prijateljstva, pogovori ob kavi ali kar tako...na ulici, ko srečaš nekoga, ki ga poznaš. Tukaj nisem poznal nikogar. Poleg bratranca, ki je bil pogosto odsoten, sem bil sam sebi najboljša družba, ki sem jo imel.

Kolikor je bilo mogoče, sem čas preživljal v naravi. Na sprehod sem se odpravil tudi tisti dan, ki na začetku ni obetal nič posebnega. Tako kot vedno sem prehodil krožno gozdno pot, ki sem jo poznal. Razmišljal sem, da bi se odpravil še kam, a me je presenetil dež, zato sem se odločil, da se vrnem domov. Pred večstanovanjsko hišo v kateri živim, sem opazil starejšo žensko, kis težkimi vrečkami v rokah stopa po stopnicah proti vhodu v hišo. Tik pod vrhom grdo pade.

Brez pomisleka stečem k njej, ji pomagam na noge in hitim pobirati hrano in druge nakupljene izdelke, ki so ležali vsepovsod po stopnicah. Kar naenkrat gospa prične kričati na vsa usta in zamahovati proti meni. Kričala je tako močno, da so v nekaj minutah prileteli iz hiše ostali sosedje. Še vedno sem stal kot vkopan, z nakupovalno vrečko v rokah, dokler me nekaj ali nekdo ni podrlo na tla. Preden sem se dodobra zavedal kaj se dogaja, se mi je iz nosu pošteno ulila kri. V trenutku, ko je tisti nad mano ponovno zamahnil z roko proti meni, ga je starejši mimoidoči, ki je vse dogajanje opazoval ustavil.

Jezika nisem poznal, zato nisem vedel kaj je kričanje enega in kaj drugega, pomenilo. Vseeno pa mi je postalo jasno, da gre za nekakšno pomoto, saj je gospod, ki me je ravnokar hotel udarit, nenadoma utihnil in mi ponudil roko, da sem lahko vstal iz tal.

Precej časa sem potreboval, da sem doumel, da je gospa, ki je padla po stopnicah mojo pomoč razumela kot rop. Zato je kričala. Sosedje, ki so prihiteli pa so iz prizora- gospa kriči medtem, ko jaz pa pobiram po stopnicah stvari, ki so padle, razbrali kar so lahko.

Brez besed sem vstopil v hišo, si brisal krvavi nos in se spraševal kaj se je pravzaprav zgodilo. Počutil sem se grozno in v tistem trenutku še bolj sam.

Navsezgodaj zjutraj me zbudi zvonec. Presenečen ugotovim, da pred vrati stoji soseda, prav tista, ki je včeraj padla po stopnicah in kričala name. V rokah drži zavitek kave, dve skodelici in s kretnjami prosi, če pridem k njej na kavo. Vsaj tako se mi je zdelo.

Sprva nezaupljivo spremljam gestikulacijo, poslušam kaj govori v slovenščini, potem pa ji vseeno sledim.

Vstopiva v njeno stanovanje. Gospa mi ponudi roko, pokaže s prstom nase: »Olga. Jaz sem Olga.«.

Postane mi jasno, da je Olga njeno ime!

»Arbes!«, rečem in pokažem nase.

Gospa Olga pokaže na stol pred mano in predvidevam, da želi, da se usedem. To tudi storim. Nalije nama kavico, pokaže na sladkor, mleko..., vse z rokami, jaz z rokami odgovarjam. Ko mi ponudi piškot se ji v albanščini na glas zahvalim. Gospa Olga se trudi ponoviti zahvalo, a je pri tem tako smešna, da se oba pričneva smejati. Ne gre in ne gre ji.

Ko poskusi že v sedmo, pa še vedno ne pove zloga pravilno, vzame list papirja in svinčnik ter besedo poskuša zapisati. Zapiše jo napačno, zato ji pomagam.

Gleda moj zapis in glasno ponavlja pravilno izgovorjavo. Končno ji uspe! Oba se veseliva. Kar naenkrat dvigne roko in zapiše zahvalo v slovenščini. Tudi jaz nimam nič dosti manj pri izgovorjavi slovenske besede kot ona pri albanski. Vsak poizkus izzove nove salve smeha obeh. Igra nama je vseh zato ponoviva vajo z drugimi besedami. Ko je bilo potrebno in preko gestikulacije ni šlo, sva pomen kakšne besede tudi narisala.

Kako zabavna je bila ta moja soseda Olga!

Preden sva se poslovila sva se dogovorila za nov obisk. Ko gospe Olge ob dogovorjeni uri ni bilo k meni, mene pa ne k njej, sva vedela, da sva ponovno ustvarila komunikacijski šum. Pa nič hudega, ona se je odpravila k meni, jaz pa k njej in tako... sva se srečala na hodniku. Koliko smeha, koliko veselja!!!

In ko se danes obračam nazaj...

Z gospo Olgo se nisva učila samo jezika. Učila sva se kako razumeti in sprejeti različnost in kako spoštovati podobnosti. Ni vedno lahko.

Si pa toliko bogatejši, ko zmoreš.

